

Chương 16

Mặc dù thành tích học tập rất tốt, nhưng từ nhỏ đến giờ Diệp Sơ rất kém khoản vận động.

Ví như việc đạp xe chẳng hạn, phải đến tận kì nghỉ hè năm lớp tám cô mới bị bố ép tập. Ngày đầu tiên đạp xe ra đường cô đã ngã dúi dụi, khiến mẹ cô, bà Lưu Mỹ Lệ sợ đến mức suýt thì đem cái xe đạp đi bán sắt vụn.

Từ đó trở đi, Lưu Mỹ Lệ kiên quyết không cho con gái động đến xe đạp nữa. Bà làm cho cô một tấm thẻ xe buýt để đi học mỗi ngày.

Khi Diệp Sơ ra đến cổng trường, thì Vệ Bắc cũng dắt xe lẻo đẹo theo sau.

Cậu chàng đi huấn luyện ở trường thiếu sinh quân một năm, cao hơn hồi trước cả cái đầu. Trước đây cậu đã không thấp, giờ càng cao hơn. Diệp Sơ đứng cạnh cậu cứ phải ngước lên mới nói chuyện được.

Vệ Bắc đi sau lưng cô, nói đùa: “Diệp Thừa Cân này, đã một năm rồi, cậu không gầy đi thì thôi, nhưng sao chẳng cao thêm được chút nào thế?” Vừa nói cậu vừa thò tay ra nghịch tóc cô.

Diệp Sơ khó chịu chột đi được, cô quay đầu lườm cậu một cái: “Cậu có thôi đi không?”

Thế là Vệ Bắc bỏ cánh tay đang nghịch tóc cô xuống rồi quay sang kéo tay cô: “Lên xe về nhà nào”.

Tất nhiên là Diệp Sơ không đồng ý. Cô bảo: “Tớ ngồi xe buýt về”.

“Tôi có xe đạp, cậu ngồi xe buýt làm quái gì?” Vệ Bắc không chịu buông tay.

“Đã bảo không cần rồi mà, buông tay ra đi!” Diệp Sơ muốn hất tay cậu ra.

Nhưng hiển nhiên Vệ Bắc không phải là dạng bỏ cuộc nhanh chóng. Cậu hỏi: “Cậu quên lúc trưa đã đồng ý điều gì với tôi rồi à?”.

“Gì cơ?” Diệp Sơ thắc mắc nhìn cậu. Quả nhiên cô đã quên bém mắt chuyện đó rồi.

Mặt Vệ Bắc xám xịt: “Cậu bảo muốn làm bạn gái của tôi cơ mà”.

Hình như là có chuyện này thật. Diệp Sơ chớp chớp mắt.

Dáng vẻ này của cô khiến Vệ Bắc càng giận hơn: “Làm bạn gái của tôi, thì phải ngồi xe của tôi, lên xe đi!”

Diệp Sơ chần chừ một lát rồi hỏi: “Hôm nay cậu có đánh nhau không?”.

“Không.”

“Thế có trốn học không?”

“Đã bảo là không rồi mà!”

“Cậu đã làm xong bài tập chưa?”

“Diệp Thừa Cân, cậu có thôi đi không?”

Diệp Sơ chớp mắt, nghiêm túc bảo: “Cậu chưa làm xong bài tập thì tớ sẽ không ngồi xe của cậu đâu”. Nói xong, thừa dịp Vệ Bắc đang nổi giận, cô nhanh chóng hất tay cậu ra rồi vội vã chạy lên tuyến xe buýt vừa cập bến.

Vệ Bắc nhấc chiếc xe đạp đưa lên định chen vào xe thì bị chú tài xế mắng cho một câu bằng tiếng địa phương rồi đuổi xuống.

“Xe đạp có hỏng đâu mà đòi lên xe buýt hả? Đùa với tôi đấy à?”

Vệ Bắc nhìn Diệp Sơ đang ngồi trong xe, cố nhịn không nổi cáu rồi hậm hực lùi xuống.

Hôm đó, lúc Diệp Sơ về đến nhà đã là bảy giờ tối. May mà đang mùa hè, trời vẫn chưa tối hẳn. Cô vừa xuống xe được vài bước đã thấy cậu bạn Vệ Bắc đạp xe đuổi kịp rồi.

Chắc là cậu đã đạp xe đuổi theo xe buýt nên đầu lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt như muốn giết người đến nơi.

Nếu đưa con gái khác mà nhìn thấy cảnh này chắc sẽ sợ chết khiếp, nhưng Diệp Sơ đã quá quen với vẻ mặt này rồi. Cô cũng chẳng thèm để ý đến cậu.

“Này, Diệp Thừa Cân!” Vệ Bắc gọi Diệp Sơ rồi vươn tay kéo quai cặp của cô, không cho cô đi tiếp: “Những lời cậu nói... có thật không hả?”

Diệp Sơ ngoái lại nhìn cậu, gật đầu: “Có mà”.

“Được, vậy ngày mai tôi sẽ làm đủ bài tập, cậu nhớ ngồi xe của tôi đấy.”

“Cậu phải làm đầy đủ chứ không phải chép đầy đủ nhé. Không được làm qua quýt để đối phó với tớ đâu đấy.”

Vệ Bắc bị nói trúng tim đen, mặt lập tức sa sầm: “Biết rồi, Diệp Thừa Cân!”

Diệp Sơ hài lòng gật đầu, rồi lại vươn tay ra bảo cậu: “Thỏa thuận thế nhé!”

“Thỏa thuận quái gì!” Vệ Bắc thô lỗ hất tay cô ra, vươn tay ôm lấy đầu cô. Tay của cậu rất to, Diệp Sơ bị cậu ôm chặt, không sao nhúc nhích nổi.

“Diệp Thừa Cân, cậu nghe cho rõ đây, tôi đã nói câu gì thì sẽ không bao giờ hối hận. Cậu là bạn gái của tôi rồi, đừng hòng trốn thoát.” Nói đoạn, cậu rút tay về, nhấn pê-đan đạp xe đi.

Chiếc xe lao vút như mũi tên rời cung, biến mất nơi đầu khu chung cư.

Mấy ngày nay, cô giáo Lai chủ nhiệm lớp 10C trường A bị hù dọa đến nỗi giật mình thon thót.

Cậu học sinh siêu cá biệt Vệ Bắc được cô mô tả là có một không hai trong lịch sử ba trăm năm về trước và ba trăm năm về sau của nhà trường bỗng dung lại làm bài tập. Hết giờ làm bài tập, trong giờ làm bài tập, cứ như bị yểm bùa vậy.

Chẳng lẽ đây chính là hồi quang phản chiếu¹ trong truyền thuyết ư? Chẳng lẽ em ấy sắp phá tan trường rồi sao?

Cô giáo Lai kinh hãi đến độ không thốt nên lời, mấy lần không dám sửa bài tập của cậu. Nhưng thực ra cô cũng chẳng cần phải sửa, bởi vì bài tập của cậu học trò này có thể được hình dung bằng cụm từ “thê thâm không nở nhìn”. Mỗi lần chấm bài, cô May dạy Tiếng Anh ở văn phòng bên cạnh lại cầm bài thi của Vệ Bắc sang tổ khổ với cô.

“Cô giáo Lai ơi tôi xin cô đấy. Cô hãy khuyên em học sinh này đừng cố chấp như thế nữa. Thật ra thì bài tập có thể đi chép mà.”

“...”

Cuộc sống tiếp diễn như thế trong một khoảng thời gian khá dài. Tuy chưa hoàn thành lời hứa với Diệp Sơ nhưng một phản ứng phụ từ việc chăm chỉ học tập bỗng dung xuất hiện như kì tích xảy ra. Lần đầu tiên thành tích học tập của Vệ Bắc có tiến bộ!

Nhìn bảng xếp hạng cuối học kì một năm lớp 10 của con trai mà Tần Dao kích động đến nỗi không nói nên lời.

Từ vị trí đầu tiên từ dưới lên, Vệ Bắc đã nhảy lên vị trí thứ bảy từ dưới lên. Tuy chỉ nhảy lên được sáu bậc nhưng đối với Tần Dao mà nói thì điều này đã là một thắng lợi to lớn xứng đáng khắc ghi trong lịch sử dạy con của bà rồi.

Tần Dao phấn khởi nhưng đồng thời cũng rất ưu phiền.

Bà phấn khởi vì nếu con trai tiếp tục tiến bộ thế này, chưa biết chừng khi phân ban lớp mười sẽ đăng kí được ban Tự nhiên. Bà luôn cho rằng dù học kém nhưng đã là con trai thì nên học tự nhiên. Chứ học ban Xã hội thì cứ “nữ tính” thế nào ấy.

Còn nỗi ưu phiền của bà ư? Dẫu thành tích học tập của con trai đã tiến bộ, nhưng các nhân tố bất định quá nhiều.

Lỡ như đến lúc phân ban, cậu quay về vị trí đội sổбет lớp thì biết làm thế nào?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Dao quyết định tìm gia sư cho con trai.

Sau nhiều năm đi dạy, Tần Dao có rất nhiều mối quan hệ với các giáo viên trường A. Bà đã tìm tới giáo viên thâm niên cao nhất và nhiều kinh nghiệm dạy Toán nhất: thầy giáo siêu giỏi Tiền Quốc Phương.

Thầy giáo Tiền là nhân vật mà bất kì ai đã học ở trường A đều phải nghe danh.

Ông đã gần sáu mươi tuổi, tính tình cứng nhắc và nghiêm túc. Vô số học sinh từng học ông lén lút gọi ông là “thầy giáo ác ma”. Thế nhưng thành tích môn Toán của những học sinh được ông rèn giũa lại cực kì cao, thế nên rất nhiều phụ huynh tìm mọi cách để con mình được đến luyện ở “lò” của ông.

Mỗi cuối tuần thầy giáo Tiền đều mở một lớp học thêm tại nhà. Trong lớp này ông chọn toàn những gương mặt học sinh ưu tú nhất trường A. Tần Dao phải tận dụng tất cả các mối quan hệ mới có thể nhét được cậu con trai trời đánh nhà mình vào danh sách. Thế rồi bà hơn hờ thông báo cho cậu con biết lịch đi học ở nhà thầy giáo Tiền vào cuối tuần.

Vệ Bắc vừa nghe thấy từ “học thêm” là đã không vui rồi.

“Không được, mai con muốn đi đá bóng!”

“Thằng nhóc hư đốn này, thành tích học tập kém cỏi thế mà vẫn muốn đi đá bóng hả? Coi chừng ông cho một trận bậy giờ!” Mặc dù con đường công danh mấy năm qua rất thuận lợi, nhưng tính tình nóng nảy của Vệ Đông Hải chẳng thay đổi chút nào.

“Bố cứ đánh đi, có phải con chưa bị đánh bao giờ đâu,” Vệ Bắc cũng chẳng buồn kiêng nể, từ hồi học trường thiếu sinh quân trở về, với vóc dáng và thể lực to lớn, lá gan lại càng giống mặt trời giữa trưa, cậu đâm ra hoàn toàn không sợ bố dọa nữa.

“Thằng ranh này lại ngứa da rồi phải không!” Vệ Đông Hải cau tiết đứng bật dậy.

Ông đứng lên, Vệ Bắc cũng đứng lên. Hai người mặt đối mặt, mắt trừng mắt. Vệ Đông Hải bỗng hơi hốt hoảng.

Thằng nhóc này thế mà đã cao hơn ông nửa cái đầu rồi ư? Thân hình một mét tám kia ngang nhiên cúi xuống nhìn ông, khiến người làm bố như ông chẳng còn khí thế như ngày xưa nữa.

Rốt cuộc là con trai đã trưởng thành, hay mình đã già đây?

Trong phút chốc Vệ Đông Hải thất thần, Tần Dao đã chạy tới kéo Vệ Bắc sang một bên.

“Thằng ranh này, con vội gì thế hả? Mẹ đã nói hết đâu!” Tần Dao hạ giọng tỉ tê với con trai.

“Có gì mà nói nữa đâu? Con bảo không đi là không đi!”

“Không đi thật hả?”

“Không đi!”

“Có Diệp Sơ cũng không đi hả?”

“Không...” Vệ Bắc ngẩn ra, nhìn mẹ: “Mẹ nói gì cơ?”

Tần Dao hài lòng nở nụ cười, bà làm mẹ thằng nhóc này đã mười sáu năm trời, sao lại không đoán ra được cơ chứ.

Với tính cách của nó thì tất nhiên là không chịu đi học thêm rồi. Cho nên bà đã sớm tìm hiểu kỹ càng, biết được dạo này thầy giáo Tiền đang phụ đạo cho mấy học sinh của đội tuyển Toán, trong đó có Diệp Sơ.

“Đừng nhiều lời nữa, rốt cuộc con có đi hay không?” Tần Dao nheo mắt hỏi.

Vệ Bắc nghiêng răng: “Có đi”.